

A. Ποιος έχασε τελικά;

Πριν το δημοψήφισμα, παρέλασαν από τα Σκόπια ή έστειλαν σχετικά μηνύματα με υποδείξεις και απειλές, καλώντας επιτακτικά υπέρ του **ΝΑΙ**, εκπρόσωποι του NATO, των ΗΠΑ, της ΕΕ, αλλά και οι αρχηγοί των ισχυρών κρατών της ΕΕ.

Έδιναν τόσο μεγάλη σημασία στο ΝΑΙ, όσο μεγάλη είναι η σημασία της ήττας για αυτούς μέσα από το αποτέλεσμα.

Τι έλεγαν πρακτικά: **«Δεχτείτε την ονοματοδοσία από την γειτονική και ισχυρότερη Ελλάδα και θα σας βάλουμε στους παραδείσους της ΕΕ και του NATO».**

Η τακτική αυτή είχε ως υπόστρωμα μια βασική εκτίμηση: Όποια άποψη και αν είχε κανείς για το θέμα του ονόματος της γειτονικής χώρας, ήταν τόσοσο μεγάλη η έλξη των άστρων του NATO και της ΕΕ, που θα συνηγορούσε υπέρ της μαζικής συμμετοχής για την έγκριση του ΝΑΙ.

Οι φτωχοί γείτονές μας, **Σλαβομακεδόνες** αλλά και οι **Αλβανοί** σε μεγάλη έκταση (παρά τον άλλο μύθο, ακόμη και εντός της αριστεράς, που τους θέλει όλους με ...Αμερικάνικο αίμα), τους διέψευσαν κατηγορηματικά.

Ο μύθος της ευημερούσας καπιταλιστικής Δύσης είναι ο μεγάλος ηττημένος στο δημοψήφισμα. Βρισκόμαστε πλέον πολύ μακριά από το 1989-1990. Όχι μόνο στη Δημοκρατία της Μακεδονίας αλλά και σε άλλες χώρες της Ανατολής, δεν είναι πλέον κυρίαρχη η εικόνα της αποτυχίας και της πτώσης του «υπαρκτού» και ακόμη περισσότερο, έχει ήδη διαλυθεί το φωτοστέφανο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του NATO. Και αυτό έχει τεράστια πολιτική σημασία... Δυστυχώς,

περισσότερο το έχει καταλάβει η ακροδεξιά, παρά η αριστερά, ακόμη και τμήματα της κομμουνιστικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

B. Ποια η στάση της αριστεράς πριν και μετά το δημοψήφισμα;

Παρότι το μεγάλο ζητούμενο ήταν το μάντρωμα της γειτονικής χώρας στο NATO και την ΕΕ, σε ένα αγώνα δρόμου με την Ρωσία και τον άτυπο, ασταθή και αδύναμο άξονά της με Σερβία (και Τουρκία με άλλο τρόπο), πολλές δυνάμεις της αριστεράς στην Ελλάδα, ΔΕΝ καθόρισαν την στάση τους με βάση αυτό.

Το **ΚΚΕ** και η **ΛΑΕ**, αν και τόνιζαν την εναντίωσή τους στην ευρωNATOική ολοκλήρωση των Δυτικών Βαλκανίων, εστίασαν την αντίθεσή τους στη **Συμφωνία Τσίπρα-Ζάεφ** στο ζήτημα του **ονόματος**, με δάνεια επιχειρήματα περί «αλυτρωτισμού των Σκοπιανών» από την πιο δεξιά εκδοχή της εθνικής ρητορικής, που θεωρεί το Μακεδονικό λαό και τη γλώσσα του, ανύπαρκτα και ακατονόμαστα. Λίγο ως πολύ είδαν το όλο ζήτημα ως «κίνδυνο για την εδαφική ακεραιότητα της Ελλάδας».

Επίσης, διάφορα **ρεύματα προερχόμενα από το ΣΥΡΙΖΑ** (Δίκτυο κλπ), κινούμενα επίσης με το ίδιο κριτήριο του ονόματος, δήλωσαν την υποστήριξή τους στη συμφωνία, θεωρώντας ότι έτσι αντιπαλεύουν τον **εθνικισμό**.

Υπήρξε όμως και διεθνιστική, αντιϊμπεριαλιστική και ταυτόχρονα αντιεθνικιστική στάση εναντίωσης στη συμφωνία, με τις τοποθετήσεις του **NAP** και της **ANTAPΣYA** στην Ελλάδα, κατά της ένταξης της Δημοκρατίας της Μακεδονίας στο NATO και κατά της ταπεινωτικής ονοματοδοσίας της χώρας αλλά και

οικονομικής αποικιοποίησής της από την Ελλάδα και τους συμμάχους της.

Ωστόσο, την επαύριο του δημοψηφίσματος, δε μπορούμε κυρίως παρά να επισημάνουμε τη γενναία θέση του αριστερού κόμματος LEVICA στη γειτονική χώρα που υιοθέτησε το πολύ εύστοχο σύνθημα: «Στο NATO; Ούτε με το Συνταγματικό μας όνομα!». Κατάφεραν να αντισταθούν στο κύμα του εθνικισμού στη χώρα τους, στην απόπειρα ταπείνωσης από την Ελλάδα, αναδεικνύοντας ταυτόχρονα, κόντρα σε θεούς και δαίμονες, ότι το κύριο ερώτημα και ζητούμενο ήταν ακριβώς η εναντίωση στην ένταξη στο NATO των πολέμων και των επεμβάσεων. Κάτι έχουμε να διδαχτούμε από αυτό...

ΥΓ: Θα άξιζε κανείς να επισημάνει ότι εκατοντάδες χιλιάδες κατοίκων της γειτονικής φτωχής χώρας, δεν είχαν την πολυτέλεια να ψηφίσουν, καθώς είναι ήδη ξενιτεμένοι μετανάστες σε όλες τις γωνιές του κόσμου

πηγή: ΠΡΙΝ